

TRES ANOTACIONS AL MARGE

El concepte que cadascú té del propi decòrum pot arribar a adquirir aspectes molt pintorescos. A propòsit de les festes de **San Fermín**, l'ajuntament de Pamplona va ordenar una acció policíaca destinada a netejar la ciutat d'elements estranys, com ara grups de **hippies**, cabelluts i, en general, de forasters vestits de manera jutjada estrofolària i de conducta poc ortodoxa segons les regles d'una irreprotxable vida de família, tal com es veu des dels miradors més tradicionals del país. L'objecte de la mesura (una nota àmpliament divulgada a través dels diaris nacionals ho puntualitzava bé) era evitar la presència d'uns indesitjables que podien desvirtuar les essències de les celebracions públiques, introduint-hi notes de **gamberisme** que amenaçarien de fer-les malbé.

Poques hores després, els mateixos diaris publicaven les fotografies de les primeres curses de carrer entre els joves de la localitat i els toros deixats anar. Eren les conegudes fotografies que cada any es repeteixen amb escassíssimes variants: una intrèpida joventut rebolcada no massa airosament, un nombre considerable de cames i de panxes enlaire i els animals de quatre potes esverats per una multitud que els burxa, tracta d'acorrallar-los, els atia i els martiritza amb mil petits detalls que passen de pares a fills. La informació gràfica s'acompanya sempre de textos que expliquen que el primer dia va haver-hi tants ferits, tants altres el segons i així fins que s'acaba la passada folklòrica, sense oblidar mai les comparances amb els anys anteriors respecte a la quantitat i a la gravetat de les baixes vistes.

Són un veritable misteri —almenys per a mi— els escrúpols de les autoritats municipals, la seva temença que els **hippies** puguin espantllar una manifestació tan arrodonida. Com s'ho podrien fer?

— — —

El darrer campionat mundial de futbol ha posat en evidència una colla de coses, entre elles que la passió per aquest joc es desborda fàcilment. Ho fa sense considerar races ni països i es podria afegir que sense tenir en compte pòsits culturals. Des de la patriòtica proclama del president del Zaire, advertint als seus jugadors que havien de vèncer o morir (al final de la lliça no van complir cap de les dues recomanacions), fins al drama del Brasil, amb la casa del seleccionador nacional apedregada mentre esperen de poder-lo apedregar a ell en persona, passant per aquesta precipitada emissió de segells holandesos commemorant un triomf que, comptat i debatut, ha estat per a un altre equip, el món ha tingut notícia de moltes i molt notables excitacions.

Això ens tranquil·litza una mica, perquè els mals dels altres ens ajuden a suportar els propis amb més resignació. Vet aquí, doncs, que els amors que inspira el «Barça» no són, ni de lluny, culpables, tot i que el club segueix uns inextricables senders. Com totes les societats ben aposentades i un punt engorronides, tendeix a confiar la defensa dels símbols a mercenaris de fora, una fallada de principis que ha precipitat la decadència de més d'un imperi. Segons com vagin les coses (o si continuen anant com ara) la temporada propera a l'equip del «Barça» hi tindrem poquíssims paisans, si és que n'hi queda algun. No podríem aconseguir que, almenys, la meitat més un dels jugadors fossin catalans? Una semblant previsió constituiria un gran estímul per als equips infantils i joveçans del club (allò que en diuen la «cantera») i, en definitiva, contribuiria a fomentar **aquí** el conreu d'un esport que desperta tants entusiasmes.

— — —

Per a un sistema basat en un concepte sacramental de l'ordre, la cremada de llibres és un fet gravíssim. S'hauria de córrer a posar-hi remei amb tanta o més urgència que la provocada pels assalts als bancs, però tenint en compte que els incendis de llibreria i d'editorials són força més fàcils d'evitar.

Si la destrucció d'un monument de resultes d'un atemptat mobilitza els recursos necessaris per a reconstruir-lo de seguida, caldria establir que el Llibre —amb majúscula— compta entre els símbols més alts que la dignitat d'un país s'ha de comprometre a preservar. Reparar el dany, reimprimir els llibres, indemnitzar les editorials, haurien d'ésser mesures oficials immediates, ja que no es tracta de llibres clandestins, sinó d'obres que han estat sotmeses a tots els controls establerts per la llei. I alhora caldria adoptar, naturalment, mesures dràstiques per a evitar la repetició de fets semblants.

PERE CALDERS